

Ronden

"Igloo" på bio.

SF-filmen "Igloo" applåderades både för öppen ridå och som slutkläm då den rullades på Röda kvarn och Spegeln på måndagskvällen. Den är mer än värd sitt bifall. Ake Dahlquist bakom kameran har gjort ett mästerstycke och skänkt oss en vinterfilm som kan bli ett slagnummer ute i stora världen och samtidigt göra den bästa propaganda för svensk fjällsport och svenska fjäll. Kortfilmen är alltigenom vackert tagen och dramatiskt hopsatt. Händelserna och äventyren ha väl utnyttjats. Åskådaren hålles i spänning till sista scenen. Litet tur med händelserna hade man också: den drunknande och räddade renen var ju en lyckträff och den valpande draghunden en idyll av första ordningen. Fjällnedfarten var strålande fotograferad, i klass med "Fjället i sol"

*

Igloofärden, företagen med åttahundspann under Olle Rimfors ledning genom västra lappländska fjällvärlden Sulitelma—Kvikkjokk—Riksgränsen, ger i filmen också en uppfattning om igloolivet, fast naturligtvis övervägande den lättare och ljusare sidan. Men det är naturligt. Under de hårdaste och strapatsrikaste perioderna har säkert en fotograf nog med att forsla sin egen person och sin last; är man själv på yttersta kanten med sina krafter, låter man säkert kameran ligga. Därför blir det hela så glatt och tjusigt och soligt. Men den sidan är ju också den roligaste och tacksammaste att visa.

Mätte nu bara inte folk tro att tempot under en igloofärd är lika raskt som på filmen! Jag skulle inte haft något emot att Dahlquist på några meter givit oss också den typiska fjällunken, den härliga, lugna, sugande fjällunken, som ger hjärtat och lungorna tid och ro till dagslånga ansträngningar.

Och tyvärr tar det snarare två än en timme att få igloon färdig.

*

Dahlquist och Ditzinger mötte förra vintern Skidfrämjandets iglooc expedition vid Tjárnötis för att följa oss in i Sareks alpområde. De måste tyvärr vända för att hundarna omöjligen kunde ta sig fram i den djupa snön. De arma djuren lågo och simmade utan att bottna och hade med sin ambition förr simmat sig till döds än de givit sig.

När vi sett denna film förstå vi vad vi förlorade i filmväg då Dahlquist vände. Tänk om han bara varit med den dagen då hela expeditionen tog Serjektjäckes stortopp i fjällinani! Och Sveriges stoltaste naturtavla badade i sol under våra fötter!